

fot. Ignacy Matuszewski

26 sierpnia, sobota, godz. 17.00
Kościół Ewangelicki, ul. Grodzka 58

Octava Ensemble

Michał Białko

pozytyw

Zygmunt Magiera

kierownictwo muzyczne

MOTETY

500 LAT REFORMACJI

Johann Sebastian Bach

(1685–1750)

KOMM JESU KOMM BWV 229

Mikołaj z Krakowa

(I poł. XVI w.)

DATE SICERAM MOERENTIBUS

Grzegorz Gerwazy Gorczycki

(1665–1734)

GAUDE MARIA VIRGO

Bartłomiej Pękiel

(† ca 1670)

ASSUMPTA EST

Wacław z Szamotuł

(ca 1526–1560)

EGO SUM PASTOR BONUS

IN TE DOMINE SPERAVI

Thomas Tallis

(ca 1505–1585)

HEAR THE VOICE AND PRAYER

IF YE LOVE ME

Hans Leo Hassler

(1564–1612)

AD DOMINUM CUM TRIBULARER

John Sheppard

(1515–1558)

LIBERA NOS

Eric Whitacre

(* 1970)

ALLELUIA

Łukasz Urbaniak

(* 1980)

TE DEUM

Morten Lauridsen

(* 1943)

O NATA LUX

Arvo Pärt

(* 1935)

MAGNIFICAT

soprany	Marta Zagata-Bugajska, Sylwia Olszyńska
alty	Małgorzata Langer-Król, Joanna Świąszek
tenory	Zygmunt Magiera, Bartłomiej Chorąży
basy	Bartłomiej Pollak, Marcin Wróbel

OCTAVA ENSEMBLE – oktet wokalny, uznany przez krytyków muzycznych za jeden z najciekawszych zespołów wokalnych młodego pokolenia szybko ustalił swoją wiodącą pozycję wśród polskich grup kameralnych. Wielokrotny zwycięzca licznych festiwali i konkursów wokalnych; wśród zdobytych przez zespół wyróżnień nie zabrakło najbardziej prestiżowej nagrody w dziedzinie polskiej chóralistyki – Grand Prix 39. edycji „Legnica Cantat”.

Szerokie zainteresowania artystyczne Octava Ensemble pozwalają zespołowi sięgać po każdego rodzaju muzykę, od twórczości renesansowej po awangardowe koprodukcje z udziałem Krzysztofa Pendereckiego i Aphex Twina (Europejski Kongres Kultury, Wrocław 2011) albo Portishead i Goldfrapp (inauguracja nowej odsłony Trance na festiwalu Misteria Paschalia).

Specjalizację Octava Ensemble stanowi jednak muzyka XVI i XVII wieku. Zespół wpisuje się w trend historycznego wykonawstwa muzyki dawnej, nagrywając płyty z utworami z przełomu renesansu i baroku (*Missa Pulcherrima* Pękiela – nominacja do nagrody Fryderyk 2010, *Missa Octava* Hasslera – wyróżniona pochwalną recenzją w brytyjskim miesięczniku „Gramophone”, najbardziej liczącym się magazynie o muzyce klasycznej na świecie), a także tworząc wyjątkowy projekt AD RADICES, którego celem jest przywracanie regularnego wykonywania kompozycji polifonicznych we właściwym dla nich kontekście przedsoborowej liturgii.

Każdy występ Octava Ensemble zyskuje niezwykłą przychylność publiczności i krytyki.

Dyrektorem artystycznym zespołu jest Zygmunt Magiera.

MICHAŁ BIAŁKO urodził się w 1987 roku w Krakowie. Ukończył studia w krakowskiej Akademii Muzycznej w klasie organów prof. Andrzeja Białko (dyplom z wyróżnieniem). Jest także absolwentem Conservatorium van Amsterdam, gdzie studiował w klasie organów prof. Pietera van Dijka.

Jest laureatem II nagrody na Ogólnopolskim Konkursie Organowym „Mendelssohn-Eben” w Krakowie (2009).

Koncertował jako solista i kameralista w Polsce (m.in. festiwale w Tyńcu, Leżajsku, Katowicach, Krakowie, Nowym Sączu, Oświęcimiu i Gdańsku), a także w Austrii, Holandii, Niemczech, Portugalii, na Litwie oraz we Włoszech. Uczestniczył w licznych kursach mistrzowskich prowadzonych m.in. przez profesorów:

Joachima Grubicha, Juliana Gembalskiego, Gerharda Gnanna, Bernarda Haasa, Lorenza Ghielmiego, Jacquesa van Oortmerssena, Jaroslava Tumę i Davida Titteringtona.

Współpracował z Capellą Cracoviensis, Krakowskim Chórem Kameralnym, Octava Ensemble, Collegium Zieleński, Fresco Sonare, Chórem Mieszanym Katedry Wawelskiej oraz z Filharmonią Krakowską.

Prowadzi klasę organów w Państwowej Szkole Muzycznej II st. im. Władysława Żeleńskiego w Krakowie.

KOŚCIÓŁ ŚWIĘTEGO MARCINA – został ufundowany dla Karmelitanek Bosych. Po ich przeniesieniu do innego klasztoru w roku 1786 został wolą Senatu Rzeczypospolitej Krakowskiej przekazany we władanie ewangelikom. Był to wyraz uznania miasta dla tej społeczności, a zarazem akt naprawy wyrządzonych w przeszłości krzywd. Świątynia powstawała w latach 1637–1640 według projektu Jana Trevano. Pod względem stylistycznym należy do wczesnego baroku i stanowi rzymską kontynuację w zakresie budownictwa sakralnego. W niezmiennym, barokowym wnętrzu na uwagę zasługują wysokiej klasy zabytki, jak między innymi: drewniany krucyfiks (około 1380 r.), jeden z dwóch najstarszych w Krakowie oraz w retabulum obraz Henryka Siemiradzkiego malowany w roku 1882. Przekraczając bramę kościoła, warto zatrzymać się przed umieszczoną nad wejściem sentencją: „Frustra vivit qui nemini prodest” („Próżno żyje, kto nikomu nie przynosi pożytku”).